ALANA S.
PORTERO

ROSSZ SZOKÁS

© Tea Kiadó

© Tea Kiadó

ALANA S. PORTERO

ROSSZ SZOKÁS

Tea Kiadó

Budapest, 2026

© Tea Kiadó

© Tea Kiadó

María Cardonának, azaz τύχη-nek

© Tea Kiadó

A magyar kiadás a spanyol eredeti alapján készült. A műben előforduló pejoratív vagy ma már eltérően megítélt kifejezések a történet korát, a szereplők nyelvhasználatát és a szerző tudatos alkotói szándékát tükrözik.

Fordította EŐRY ZSÓFIA

A fordítás Alana S. Portero: *La mala costumbre* című műve alapján készült.

Szerkesztette: M. Nagy Boldizsár
Korrektor: Kütsön Nikolett
A borítón szereplő illusztrációt László Panni készítette.
Tipográfia és kiterített borító: Pálkovács-Utassy Dóra
Tördelés: Zádor György

ISBN 978-615-83043-2-0

© Alana Portero, 2023

Hungarian translation © Eőry Zsófia, 2026
Hungarian edition © Tea Kiadó, 2026
1035 Budapest, Vihar utca 18.
A kiadásért felel László Géza, a kiadó ügyvezető igazgatója.
www.teakiado.hu

Minden jog fenntartva.
A borítón szereplő illusztráció bármilyen felhasználása kizárólag a kiadó engedélyével lehetséges.

Készült az EPDB Nyomtatási Központ Zrt.-ben.
Felelős vezető: Gellér Ágoston József vezérigazgató

Zuhanok
Végtelen mélységek
Világok válnak füstté
Száz év csak pislákol
Megcsókolom a havat
Hideg van a vízben?
Hideg van a vízben?
Hideg van a vízben? (Úszom, lélegzem, elpárolgok)
Hideg van a vízben? (Folyékony vagyok, a kékségben lebegek)

Sophie Xeon

© Tea Kiadó

© Tea Kiadó

Emlékszem arra, amikor veszélyes volt élni, de éreztük, hogy élünk.
Emlékszem arra, amikor a hormonkezelés egyet jelentett az öngyilkossággal.
Emlékszem arra, amikor a rúzsnak és az ondónak vattacukoríze volt.
Emlékszem arra, amikor vadul lobogó tűz voltunk.
Emlékszem arra, amikor boldogok lettünk.
Emlékszem arra, amikor hősökké válhattunk.
Emlékszem arra, amikor báránnyá változtunk, hogy legyen prédája a vadásznak.
Emlékszem arra, amikor nem akartam meghalni.
Tulajdonképpen már halott vagyok.

Roberta Marrero

© Tea Kiadó

© Tea Kiadó

A BUKOTT ANGYAL

Saját szememmel láttam, hogyan bukott el sorban, mint a menthetetlen angyalok, az a sok fiatal, egy teljes nemzedék. Kamaszok, a bőrük fakó, a foguk kihullott, testük ammónia- és vizeletszagot árasztott. Ott voltak az Amposta utcában, a San Blas-i metrókijáratnál és az El Paraíso park füvén is, eltorzult alakjuk Mantegna Krisztus-festményét idézte. Tűk álltak ki belőlük, Szent Sebestyénre hasonlítottak. Ki ült, ki hevert. Ha nagy ritkán megmozdultak, akkor csak lassan, szaggatottan, mint a törött bábuk. Arcukon a megkínzott emberek üdvözült mosolya. Védtelenek, de már olyan tájakon lebegnek, ahol senki sem érheti el őket. Láttam, ahogy virágba borulnak, egyre lelassulnak, majd eljutnak a végső mozdulatlanságig, és bomlásnak indulnak a sárban, amely mindent beborított a kerületünkben; egy szentről kapta a nevét, de Isten keze már nem ért el idáig.

© Tea Kiadó

A legelső szerelmem is egy ilyen angyal volt. Levetette magát a szülei ablakából – a mi harmincöt négyzetméteres földszinti lakásunk fölött laktak –, fecskendő állt ki a lábából. A szomszédom, Efrén holtan, félmeztelenül jelent meg a semmiből az ajtóm előtt. Én akkor még hatéves sem lehettem, le volt ragasztva az egyik szemem, és dadogtam. Azt hiszem, Efrén anyjának jajveszékelésére riadtak fel a lakók, akik ebben a háromemeletes házban éltek, amihez nem tartozott kapualj, csak egy kinti lépcső; mi is itt laktunk. Hamarabb értünk ki, mint a rendőrök, akiknek mindig eltartott egy ideig, hogy munkához lássanak, ha San Blasba kellett kijönniük. Az ő szemükben és a hatóságok számára Efrén csak egy újabb halott narkós volt a sok közül, akinek agyonhajszolt anyja bizonyára valami munkásasszony, valószínűleg lépcsőházakat takarít, a fia meg, a szeme fénye, többször is meglopta már, csak hogy belőhesse magát heroinnal.

Igazából nem is emlékszem, milyen volt Efrén, amíg élt. Csak azt a képet őrzöm, amelyet anyám és a szomszédunk, Lola lába mögül kaptam el, azt is csak fél szemmel, mintha kulcslyukon át kukucskálnék. Az én kerületemben az anyák nem úgy ölelték magukhoz a halott gyereküket, mint Szűz Mária a reneszánsz

© Tea Kiadó

pietà-ábrázolásokon. Kiabálva, ziláltan borultak a holttestre, bedagadt a szemük, csorgott a nyáluk. Amennyire tudták, betakarták gyermeküket, kétségbeesett vadállatként védelmezték, addig szólongatták őket a járdán, amíg el nem ment a hangjuk, körmüket a húsukba vájták, és bizonyos értelemben maguk is elmentek velük.

Ha csak egyszer is hallottad, hogy „jaj ne, kisfiam!", soha többé nem felejted el. Az emlékezet hangarchívuma örökre megőrzi, mint a temetési harangok zúgását – meg kell rázznod a fejed, ha meg akarsz szabadulni tőle.

Efrén nagyon jóképű volt, még illett is az üresség a finom vonásaihoz, amelyek jelezték, hogy még nem érte el a férfikort. A túladagolás magával vitte a hűvösebb világba. Nem sokkal azelőtt szokott rá a drogra, a heroin még nem alakította át annyira a vonásait, csak a bőre színe lett olyan, mint a hamu. Életemben először akartam megcsókolni valakit. A teste egy csenevész kert előtt hevert a lakásunkkal szemben, a bejárat boltíve alatt, amelyet alig takartak a félig elszáradt virágok és a borostyán ágai, amik a drótkerítés durva szerkezetét kezdték el befutni. Vagyis a halál Efrén számára egy art nouveau-t idéző, mocskosan szép növénykeretet választott. A szája félig kinyílt, ajkai hússosak, még nem vékonyodtak el, a haja

© Tea Kiadó

kócos, szemhéja valahol félúton az álom és az ébrenlét között. Ha egy kislány ötéves korában képes a szerelemre, úgy az én szerelmem mindenestül kiáradt erre a szegény szerencsétlenre. Lelkivilágom kitárult a fájdalmas és nyomorúságos filmkocka láttán, amint elképzeltem, hogy légies, áttetsző alakban hajlok a holttest fölé, és megcsókolom a nem létező dolgok könnyedségével – nem azért, hogy felébresszem kábulatából, vagy hogy viszonozza az érzéseimet, hanem csak azért, mert teljes szívemből azt kívántam, bárcsak megcsókolhatnék valamit, ami ennyire gyönyörű és védtelen. Valamit, ami mintha az égből bukott volna alá, és áldozatként maradt a házunk küszöbén. És miközben az anyák dühödten sírtak, folyt a nyáluk, az apák meg a szájukra szorították a kezüket, úgy próbálták visszatartani a zokogásukat, valahogy rájöttem: az a test ott hozzám tartozik.

© Tea Kiadó